

завързани за дълги вжжета, се доближавали по спокойно плуващия китъ. Когато стигали на разстояние да се хвърли копие, съ силенъ замахъ забивали дълбоко въ тѣлото на кита копията и стрелитѣ. Ранениятъ китъ, усѣтилъ силни болки, бързо се скривалъ въ морскитѣ води. Много пжти, при обръщане или съ ударъ отъ опашката върху водата, лодката съ китоловцитѣ се разбивала на парчета, или като лека черупчица се обръщала въ водата. Следъ 10—15 минути раненото животно наново се показвало надъ водата, за да си поеме въздухъ. Тогава, старитѣ му неприятели — преследвачи, или нова група китоловци, нападали наново кита, като му набивали още копия и стрели.

Кар. № 2. Китобоенъ параходъ, въ предния край сж орждията съ харпунитѣ, а на мачтитѣ личатъ скрипцитѣ презъ които сж прекарани вжжетата за харпуна.

Отъ ранитѣ изтичала много кръвъ и омаломощениятъ китъ издъхвалъ. Следъ това закачали съ голѣми куки плувналото тѣло на кита и така, прикаченъ за парахода, изтегляли го до нѣкой близъкъ заливъ или пристанище.

Това нѣкогашно „ржчно“ ловене на китове е много излагало на опасностъ китоловцитѣ, при което сж давани скжпи жертви.

Въ днешно време ловидбата на китове не излага на такава опасностъ китоловцитѣ; тѣ много рѣдко се